

La Cridòria

confusió de veus

Reescriptura de *Las moradas* o *Castillo interior* de Teresa d'Àvila

Gladys Mendía

Traducció de Joan Navarro

sèrieAlfa. art i literatura

La Cridòria

Gladys Mendía

La Cridòria

Gladys Mendía

Traducció de Joan Navarro

© La Cridòria, confusió de veus, Gladys Mendía | 2011
© Traducció al català i fotografia: Joan Navarro.
Revisió: Joan Terol
© D'aquesta edició: sèrieAlfa. art i literatura. València, 2011

sèrieAlfa. art i literatura

A la meua mare Gladys
A les meues àvies Carmen i Berta
A les meues ties Blanca i Olga
A les meues filles Bárbara i Erika
A les meues germanes, Zobeida i Soraya
A les meues cosines Nathalie i Thaís
A les meues nebodes Ariadna, Dennís, Rosiangélica i Maricarmen
A Teresa d'Àvila

*La cruesa del món era tranquil·la. L'assassinat era profund.
I la mort no era allò que pensàvem.*

Clarice Lispector

Primer Esclaó

Desori

*Veisme aquí, mi dulce Amor,
Amor dulce, veisme aquí,
¿Qué mandáis hacer de mí?*

Teresa d'Àvila

açò no pot començar així les paraules són glaçons que rodolen pel terra abans de ser toll aigües tèrboles envaeixen els corredors l'incendi en sonor parpelleig mostra el doble reflex no els puc dir el que passa potser si les abraça si acoste les seues oïdes al meu pit

algú toca no òbriguen no espere ningú el vent gelat dels tolls assassina miren com estem amb l'aigua fins als genolls què farem amb tanta aigua cuiden les seues oïdes d'aqueixos tolls de por

estava teixint i es van perdre els meus fils quan van entrar les primeres gotes al castell els vaig explicar sobre les aigües tèrboles que quan entren no ixen abans fou en el somni per això vaig dir que tancaren la porta mirava per sobre el muscle cap enrere unes llums volien ofegar els meus ulls ara els meus vestits i

sabates mullats al castell on tots entren
 les rates penades pegen del sostre escolten aqueix so? és com en
 el somni germanetes traguem les gotes que em confonen els tolls

camine dormida pels corredors puge graó rere graó
 metàl·liques rates penades pegen per què no trauen la pestilència
 del castell els meus fils ara els recorde estava teixint a l'hora
 de les gotes uns abrics per a l'estiu

les meues mans on vaig deixar les meues mans

hi ha temps on es viu la mar com un somni recurrent no sé si
 haja d'explicar-ho ai filletes la mar s'enduu les meues mans
 cada dit dins la boca d'un peix moribund

van dir que som al castell de gotes sobre els reflexos de l'incendi el
 castell doble reflex sense pati i sense gos enmig de l'autopista

qui toca a la porta no vull obrir els vaig dir que no hi sóc
 l'incendi deixa la seua empremta als tolls el doble reflex intenta
 cantar tot aquest desori

filletes els veïns estan de festa
 s'escolten les seues cançons alegres s'escolten els seus passos de
 ball els vaig dir que m'agrada ballar? ara ho recorde
 açò del somni recurrent tot començava a la riba

mirant les ones una de gran venia cap a mi corria
 i mirava cap enrere la mà de la mar em perseguia
 cada nit el mateix la suor gelada de la fugida

sent un rosec als talons amb les aigües tèrboles sempre arriben
 els peixos estranys avui és divendres menjarem peix

filletes per què no crec per què els braços caiguts per què
 l'absència de veu

des del primer pis es veuen les escales d'arena
 no hi ha passamans no hi ha extintor
 filletes volia dir-los que sempre es puja amb la boca seca i
 l'aigua fins als genolls

rodole pel terra en voltes de canyella conec bé
 cada estella enfonsant-se en l'esquena
 voldria trobar el silenci voldria però no sé

les escales només existeixen per pujar-hi
 amb la llengua capgirada intente córrer
 però no aconseguisc avançar
 i tot per la pressa

des d'ací puc veure les portes en deixem una oberta
 tot és ple de pols tot llueix desgastat
 germanetes volia dir-los que si puge un graó

Segon Esglaó

Torbacions

*Nada te turbe,
nada te espante,
todo se pasa*

Teresa d'Àvila

germanes
aquesta nàusea no se'n va
mire al voltant i res
de nou tot és fosc

quan s'acabarà aquesta nit
quan arribarà l'alba
germanetes sent mareigs d'abisme

ahir vaig trobar serps
baixant les escales
vaig ensopegar amb elles
vaig caure
era un borbolleig en caure
vaig tapar les meues oïdes
i vaig escoltar una veu

---

pense eixir del castell
la veu insisteix que no ho faça

aquesta veu és tan dolça
murmura que deixi d'anar
per castells aliens
que fora
no trobaré pau

tinc set
tinc fam
però aquesta set
i aquesta fam
no se'n van
amb pa i aigua

filletes
de vegades em busque
i no em trobe
camine vessada
com tolls per les escales

pau
em diu el dolç murmuri
però com

Tercer Esclaó

Combats

*El amor cuando es crecido
no puede estar sin obrar,
ni el fuerte sin pelear,
por amor de su querido.*

Teresa d'Àvila

després de molt pujar
amb prou feines el tercer esclaó

germanetes

no hi ha res segur
cada pas és un salt al buit
el dolç murmuri diu que no deixi anar les armes
que no es pot dormir ni descansar
una vegada que l'ascens ha començat

el vent fuetreja les portes
tot just al crepuscle
són trons colpejant el pit

filletes

---

quan acabarà aquest sobresalt

aquest perdre's moltes vegades és massa cansat
aquest parlar sense dir

la dolça veu murmura que tinga quieta l'ànima
que porta unguents per guarir les ferides

Quart Esglaó

Lliurament

*Veis aquí mi corazón,
yo le pongo en vuestra palma,
mi cuerpo, mi vida y alma,
mis entrañas y afición;*

Teresa d'Àvila.

al quart esglaó entra un raig de llum

germanes
no ha estat fàcil arribar
l'aire llueix transparent

ja no hi ha rates penades
ni serps
les aigües tèrboles amb prou feines són un mal record

abans era tot confús
estret
el pensament a fora
l'ànima atrapada
així era el desori

---

era dues tot sent una
patint i mereixent amb aquest patir

sent unes mans
vénen en somnis
són blanques
els seus dits llargs busquen el cor
es detenen a escoltar els seus batecs
m'acaricien
i suaument creen primaveres en estrelles
que cauen sobre els brolladors

tot és complaent dolç i lent
dilataste cor meum en cada batec
el castell creix amb aquesta font
rajant rajant rajant

Cinqué Esclaó

Tresors i delits

*Aspira a lo celeste,
que siempre dura*

Teresa d'Àvila

I

no volent veure
em mostra més
el sol des de la seua flama

en aquest esclaó
el vent anomena
l'alba exhala

els sentits s'endormisquen
les potències
les forces del cos
no serveixen al cinqué esclaó

filletes
no dilatem la pujada

---

buscant les raons
la dolça veu ens porta
com l'espòs
condueix l'esposa
al celler del vi

aquest celler
on és el nèctar
és endins
profund
en l'eix de l'ànima

II

la dolça veu diu
cal morir
en una mort saborosa
i gaudir el nou dia

III

el profit d'una ànima
il·lumina les altres
el camí recorregut
eixampla el castell

---

la veritable unió
és descans en el cos
germanes
cal morir per viure
aquesta és la victòria
la unió veritable

IV

volgués dir-los
però entenguen
nafrague entre sons

Sisé Esclaó

Ferides

*Mira que el amor es fuerte,
vida, no me seas molesta;
mira que sólo me resta,
para ganarte, perderte.*

Teresa d'Àvila.

I

haig d'eixir
procurar la soledat
apaguen la llum
que siguen els seus ulls
el foc del castell

en el sisé esclaó
forts dolors prenyen el cos
la dolça veu diu paciència
diu tija de dacsà
filletes
som a l'espera de les pluges
i somiem amb la mar

---

ahir va tornar a aparèixer mentre dormia
 construïem castells
 després arribaven ones blanquinoses
 per emportar-s'ho tot

volgués dir-los
 però les paraules em colpegen els llavis
 volgués obeir l'encàrrec
 però escric donant voltes
 amb aquesta cridòria al pit
 amb aquesta llança a la llengua

II

els dic queden-se
 germanes
 esperen el llamp
 encara que no s'escolte
 fa un tremolor a l'ànima
 crema un poc
 per això fereix tant
 deixant ganes de patir més

III

hi ha altres maneres de despertar
 no sols el sol il·lumina
 l'alé toca
 brilla i dicta paraules
 amb poc s'entén prou
 i queda un assossec tot consolat
 per molt i molt de temps

IV

el dolç murmuri
 la seua blavosa veu saturada del verí del món
 mostra alguns secrets en aquest esglaó
 brolladors resplendents en el desert
 inicien noves aventures originàries
 pactes secrets al cim del seu interior
 espurneigs i fragments d'espai inexistent
 no res no res no res
 no els he dit res
 i s'omple el pit d'una cridòria
 d'una cridòria intoxicada que em condemna.

V

filletes meues
 no puc resistir-me al vol
 aqueix vertigen eteri de la veu
 en els meus paisatges més estranys

timbra el pols en la roca del cor
 s'escolta el temps i el seu efecte exponencial
 la veu gegant ara poderosa
 sosté l'oceà
 la meua consciència bufa
 una velocitat temible em captura
 i aquest esglaó esdevé forta maror
 pugen les aigües
 se'n surten de mare
 és així com el dolç murmuri apareix
 que no sé ben bé si és cosa de nom

VI

des de l'ombra arriba l'esfera blava
 apareix projectada cap al buit
 travessa el cos els cossos
 d'antuvi és un gra d'arena
 aviat es dilata mantell circular

la respiració acompanya el seu ritme
 i torna a ser ínfima diminut hàlit
 segueix aquest joc que no sabré explicar
 ni per què ho he vingut a dir

VII

sent les esquerdes de la cridòria
 són cançons repetides
 que decidesc no escoltar
 el dolç murmuri diu *sóc llum*
 filletes
 els dic
és barranc

VIII

escolte cara a cara
 la veu em mira
 entra preguntant
 això pot durar segles
 vol vol
 podria dir no
 disfressar el barranc
 construir falsos ponts

IX

*murmura siga argila
digeresca el verí
no parle de les ferides
no parle
no parle
siga argila*

X

filletes
es mostra
són diverses les seues formes

XI

els patiments de l'ànima
aqueixa llança apuntant
el centre d'allò incorpori
aqueix dolor sense carn
amb quines paraules s'explica

Seté Esclaó

Encontre

*No está la cosa en pensar
mucho, sino en amar mucho, y
así lo que más os despertare a
amar, eso haced.*

Teresa d'Àvila

I

tot espera ser dit
però no sabem com
sols intuïm
que aquesta grandesa no té fi

II

l'esperat encontre
la dolça veu es vessa
l'ànima s'obri
ja els colors no existeixen
ni el so

---

alguna cosa s'esdevé
un saber inesperat
una delícia sostinguda

III

un oblit de si mateix
la soledat en companyia
el silenci
la quietud

IV

aquest delit
germanes
aquest embadalir-se sense mirar

Santiago de Xile, gener de 2008

índex

Primer esglaó	9
Segon Esglaó	15
Tercer Esglaó	17
Quart Esglaó	19
Cinqué Esglaó	21
Sisé Esglaó	25
Seté Esglaó	31